

кож думж въ прѣдложеніе-то; той показва лице, къмъ което ся обръща говорящій, и затова е обращеніе.

Звателная-тъ падежъ всякога бива обращеніе и не съставля часть отъ прѣдложеніе-то.

2. Стани, сыне, стани, паша ми те выкатъ,
Тимаръ да прѣпишешъ Арнаутскъ земь.

Не ме выкатъ, майко, тимаръ да прѣпишъ,
Нъ ме выкатъ, майко, главж да ми земеть.

3. 1) Напишете до нѣкого писмо и употрѣбите въ него звателенъ падежъ.

2) Напишете разговоръ между двѣ, или нѣколко лица и употрѣбите нѣколко пжти звателенъ падежъ.

§ 121.

Правы и косвены падежи.

Именителный и звателный падежи ся наричатъ *правы*, дателный и винителный — *косвены*.

II.

Измъненіе на глаголы-тъ.

§ 122.

Какво бива глагола-тъ въ прѣдложеніе-то?

1. Въ това прѣдложеніе: *птицы-тъ летѣтъ*, глаголь: *летѣтъ*, е казуемо.

Въ прѣдложеніе: *да говоришь на много языцы е приятно*, глаголь: *да говоришь*, е подлежаще.

Въ прѣдложеніе: *Святославъ искалъ да завладѣе България*, глаголь: *да завладѣе*, ся относи на казуемо-то: *искалъ*, на вопросъ: *что искалъ Святославъ?* и съставлява допълненіе.

Въ прѣдложеніе: *Българскы-тъ царие често ходяхъ да ся бѣжтъ съ Грцы-тъ*, глаголь: *да ся бѣжтъ*, ся от-